

det ungarske Udkast § 1018, og skønt det kan omtvistes, om Reglen allerede er anerkendt i dansk Ret, har man ifølge det anførte fundet det ubetænkeligt at give den Lovhjemmel.

Ligesom Reglen i § 14 maa ogsaa nærværende Bestemmelse komme til Anvendelse, hvad enten den Erklæring, der bringer Fuldmagten til Tredjemands Kundskab (Bekendtgørelsen), indeholder selve Fuldmagten, eller Bekendtgørelsen kun er en Meddelelse om, at den paagældende Person allerede har Fuldmagt. Bekendtgørelsen maa være foretaget af Fuldmagtsgiveren; en Bekendtgørelse, der er foretaget af Fuldmægtigen paa egen Haand, falder ikke ind under Reglen i § 15.

Tilbagekaldelsen skal bekendtgøres paa samme Maade, som i sin Tid Fuldmagten er bekendtgjort. Er dette sket i Bladene, maa Tilbagekaldelsen ske i de samme Blade. Det vil ikke just kunne forlanges, at Tilbagekaldelsen skal bekendtgøres netop lige saa mange Gange, som Fuldmagten er bekendtgjort. Hvor ofte det skal ske, maa bero paa de konkrete Forhold. Det kan tænkes, at et Blad, da Fuldmagten bekendtgjordes i det, havde langt større Udbredelse end paa det Tidspunkt, Tilbagekaldelsen finder Sted. Denne Omstændighed bør dog ikke kunne udelukke, at Tilbagekaldelsen med Retsvirkning kan bekendtgøres i det samme Blad; en modsat Regel vilde være altfor vanskelig at gennemføre i Praksis. Naar Fuldmagten er udbredt gennem Cirkulærer, vil det som allerede bemærket ved § 14 undertiden kunne være vanskeligt at afgøre, om den kan anses for at være offentligt bekendtgjort eller bragt til Tredjemands Kundskab ved en til vedkommende særskilt rettet Erklæring. Sædvanligvis ville Cirkulærerne dog være uddelte i Flæng, saa at Fuldmagten maa siges at være offentlig bekendtgjort, og Reglerne i § 15 finde da Anvendelse. Ogsaa i saadanne Tilfælde kan det være Genstand for Tvivl, hvad der nærmere udkræves for, at Tilbagekaldelsen kan betragtes som bekendtgjort paa samme Maade. At den maa ske ved Udsendelse af et

Cirkulære, er ikke tvivlsomt. Men til hvem skal dette sendes? Da det er en Forudsætning for, at nærværende Paragraf kan komme til Anvendelse, at Cirkulæret om Fuldmagten er udbredt i Flæng, kan det ikke være nødvendigt, at Cirkulæret om Tilbagekaldelsen sendes til nøjagtigt de samme Personer, hvem det første Cirkulære er tilstillet. Det vilde være umuligt for Fuldmagtsgiveren at iagttage dette. Det maa efter § 15 være tilstrækkeligt, at Fuldmagtsgiveren sender Cirkulæret om Tilbagekaldelsen til væsentlig samme Kreds, som det tidligere Cirkulære er sendt til, altsaa som Regel navnlig til sine Forretningsforbindelser, og selv om ogsaa en enkelt af disse skulde blive glemt, vil Tilbagekaldelsen dog ikke af den Grund alene blive uvirksom overfor ham.

En Tilbagekaldelse, der er bekendtgjort paa foreskreven Maade, vil for det meste være tilstrækkelig til at udelukke Fuldmagtens fremtidige Benyttelse, jfr. dog Udkastets § 20, der f. Eks. vil kunne finde Anvendelse, naar en Forretningsforbindelse, som har faaet Cirkulæret om Fuldmagten, er bleven glemt ved Tilbagekaldelsen. Paa den anden Side vil anden Tilkendegivelse om Tilbagekaldelsen sædvanligvis ikke være nok, jfr. dog Udkastets § 13, 2det Stykke og § 21. Som ovenfor nævnt vil den offentligt bekendtgjorte Fuldmagt jævnlig have faaet særlig Tilværelse overfor Tredjemand paa anden Maade end ved Bekendtgørelsen. I saa Fald vil Reglen i § 13, 1ste Stykke i Slutningen finde Anvendelse.

Det svenske Udkasts Tilføjelse om Anmeldelse af Fuldmagt hos offentlig Myndighed efter særskilt Forskrift sigter til visse i Sverige foreskrevne Anmeldelser, f. Eks. til Kongens Lensmand, om hvem der er befuldmægtiget for et Digelag eller lignende.

Undertiden kan det være umuligt at bekendtgøre Tilbagekaldelsen paa samme Maade som Fuldmagten, f. Eks., hvis det Blad, hvori Fuldmagten er bekendtgjort, er ophørt at udkomme. Med Hensyn hertil er det i § 15, 2det Stykke foreskrevet,